

IZBOR POČASNIH I ZASLUŽNIH ČLANOVA

Na osnovu Pravilnika o izboru počasnih i zaslužnih članova i Statuta SGIGJ Predsjedništvo saveza predložilo je Skupštini sedam drugova za počasne i dvanaest drugova i drugarica za zaslužne članove Saveza geodetskih inženjera i geometara Jugoslavije.

Za svakog predloženog druga i drugaricu pročitano je opširan prikaz o njegovom radu kojim je doprinjeo napretku struke na naučnom, stručnom i društvenom radu.

Za počasne članove izabrani su slijedeći drugovi:

Dr. Lajoš Homorodi, dipl. inž., predsjednik Društva mađarskih geodeta i kartografa,

Mgr Waclaw Klopocinski, dipl. inž., direktor Varšavskog geodetskog zavoda,

Vasil Peevski, dipl. inž., profesor Geodetskog fakulteta u Sofiji,

Dr Branko Borčić, dipl. inž., redovni profesor Geodetskog fakulteta u Zagrebu,

Dr Miodrag Jovanović, dipl. inž., izvanredni profesor Građevinskog fakulteta u Beogradu,

Slavko Macarol, dipl. inž., redovni profesor, dekan Geodetskog fakulteta u Zagrebu i

Hakija Pozderac, geometar, član Saveznog izvršnog vijeća.

Za zaslužne članove izabrani su slijedeći drugovi i drugarice:

Vojin Begović, geometar, direktor Geodetskog zavoda u Titogradu,

Dr Nikola Činklović, dipl. inž., docent Građevinskog fakulteta u Beogradu,

Mira Dešković, geodet iz Splita,

Vojislav Dutina, dipl. inž., direktor Zavoda za geodetske i fotogrametrijske poslove u Beogradu,

Salih Kabil, geometar, direktor Geodetske uprave SR Bosne i Hercegovine,

Akim Miljanić, geodeta u penziji,

Abdulah Muminagić, dipl. inž., načelnik geodetskog odjeljenja Vojnogeografskog instituta,

Jahiel Papo, geometar, načelnik ođjela u Geodetskoj upravi SR Bosne i Hercegovine,

Dr. Fethulah Smalbegović, dipl. inž., dekan Rudarskog fakulteta u Tuzli,

Jordan Stošić, pukovnik geodetske službe, pomoćnik načelnika Vojnogeoografskog instituta JNA,

David Trinki, geodetar, načelnik sektora održavanja premjera i katastra zemljišta u Geodetskoj upravi SR Srbije i

Miladin Vlahović, geodet Zavoda za fotogrametriju u Beogradu.

GEODETSKI RADOVI NA TELEVIZIJSKOM TORNJU U MOSKVI

I PODACI O TORNJU

Koncem 1966. godine, u Ostankinju kod Moskve, završena je izgradnja televizijskog tornja, koji ima visinu 536,5 metara. To je danas najviša građevina u svijetu.

Donji veći dio tornja visine 385 metara predstavlja armirano-betonski stub, dok je gornji dio visine 150 metara metalni jarbol-antena. Ukupna težina tornja iznosi 32.000 tona. Temelj tornja ima oblik pravilne deseterostrane prizme, čiji desetokut ima promjer opisanog kruga od 74 metra, a visina prizme iznosi 7,65 metara, od toga je u zemlji 4,65, a iznad tla 3,00 metara.

Donji dio - papuča stuba ima deset nogu, koje se oslanjaju na temelj u metalnim cilindričnim ležajevima promjera 50 cm, dok je u sredini stuba šuplji valjak promjera 7,1 metara, koji ide do vrha betonskog dijela stuba. U tom valjku smješteni su liftevi, električni i telekomunikacioni kablovi, kanalizacioni uređaji i čelične stepenice. Jedan dio antene ima šupljinu tako, da specijalni lift za opsluživanje antene i njenih uređaja ide do visine 470 metara. Armirano betonski stub podijeljen je u četiri dijela. U prvom dijelu do visine 63 metra smješteni su neki specijalni uređaji te restoran i kuhinja. U drugom i trećem dijelu do visine 321 metar, smještene su predajne aparature. U četvrtom dijelu nalazi se sale restorana sa balkonima za razgledanje i to na tri etaže. Kapacitet restorana iznosi 280 osoba, a balkoni osim toga mogu da prime 400 osoba.

Salje restorana posebnim mehanizmom okreću se oko svoje osi u toku jednog sata za puni krug tako, da u toku ručka gosti mogu vidjeti cijelu panoramu. Noću je cijeli toranj osvijetljen reflektorima, a osim toga na njemu su ugrađeni i signalni svjetlosni uređaji za avione.

Toranj je izložen povremeno vrlo jakim vjetrovima, čija brzina dostiže do 25 metara u sekundi /90 kilometara na sat/ na zemlji,